

אבנר זינגר שלי הררי מאיר מוהבן

בית
Kahana

בית אהרון כהנא BEIT AHARON KAHANA

רח' רוקח 147, רמת-גן טל: 03-7523348

חוצצים - חומר מקומי, עבודת אבניים, חיפוי טרה סיגלטה, שריפה כ- 800° ס"מ, כדים גדולים: 34 x 80 ס"מ, כדים קטנים: 26 x 70 ס"מ,

אבנר זינגר רכש את השכלתו התיכונית בשווייץ, בביה"ס הבינלאומי של ג'נבה. בשנים 1982-1980 למד אמנות במכללה לאמנות חזותית בבאר-שבע, והשתלם בקדרות אצל קרמיקאים שונים בקופנהגן, דנמרק. החל מ- 1986 עובד ומלמד בסטודיו שלו בפרדס חנה.

מאז 1987 מרכז זינגר את מגמת הקרמיקה במכללה לאמנות חזותית בבאר-שבע. מאז 1993 מלמד קרמיקה במרכז לאמנויות גבעת חביבה ובמעגן מיכאל.

ב 1981 זכה בפרס האמן הצעיר, קרן שרת.

2003 - תערוכת יחיד, "אזור הדמדומים", גלריה לאמנות, גבעת חביבה. תערוכה קבועה במוזיאון לאמנות **Schwerin**, גרמניה.

תערוכות קבוצתיות אחרונות:

2004 - הביאנלה השלישית לקרמיקה ישראלית, מוזיאון ארץ ישראל, ת"א.

2003 - "אלפאחורה" - גלריה לאמנות, אום אל פאחם.

2002 - הביאנלה השנייה לקרמיקה ישראלית, מוזיאון ארץ ישראל, ת"א.

2000 - "לגעת בלחישה", הגלריה לאמנות, גבעת חביבה.

1999 - תערוכת מורים, המכללה לאמנות חזותית בבאר-שבע.

1993 - קרמיקה בעולם האמנות והעיצוב, תערוכת הביאנלה בבאר-שבע.

1992 - "Tiergefaese" מוזיאון לאמנות **Guestrov**, גרמניה

המידות הן: עומק x רוחב x גובה

העבודה **'חוצצים'** של **אבנר זינגר** מורכבת מ-15 רבועי כדים העשויים מחומר מקומי, חתוכים לאורכם וסדורים בשורה רצופה. הגדלים של רבועי הכדים הללו אינם אחידים, גם הצורות, מוטיבי הגדר החוזר, המרקמים והדגמים המעטרים את פני הכדים שונים זה מזה, ולמרות השוני הם מתלכדים ביחד, במקצב אחיד, כשהם מקבילים זה לזה - לכלל שלם שהינו יותר מסך כל חלקיו. ביחד הם יוצרים מעין גדר חוצצת, גדר הפרדה העשויה מאלמנטים חצויים - אזכור למציאות הפוליטית.

מבט מקרוב על **צורות** הכדים מלמד שהם שאולים מעולמות ערביים ויהודיים: הכדים הגדולים, ה"פלשתינאים", מאזכרים את אלה שבהם נהגו הערבים לשאת מים על גבי חמורים. הכדים הקטנים יותר, ה"יהודים", היו נשאים על כתפי הנערות היהודיות בדרכן מן הבאר.

גם האורמנטים המעטרים את פני הכדים שאובים מעולמות שונים: ערבסקות אוריינטליות, סמלים ומוטיבים איסלאמיים לצד מגן דוד ורישום "עץ החיים". כל העיטורים יוצרים מעין סככה. על חמישה כדים, המשורבבים בין ה"פלשתינאים" ל"יהודים", יש הדפס קונקרטי של סככת גדר.

גם עבודות המשטחים של אבנר זינגר מתייחסות למציאות הפוליטית. על גבי ארבעה לוחות חומר ששוליהם קרועים מוקרנים קטעי ארועים שצורתם האמורפית וה"מעוננת" מאזכרת לוחמה, מרי, הריסות וקורבנות, חייל חבוש קסדה אל מול פלשתינאי נטול מגן.

מאיר מוהבן, 1983-1987 - בוגר האוניברסיטה העברית בירושלים, במדעי החברה. בשנים 1989 - 1991 למד קרמיקה בניו יורק ב-
The Potters Wheel והמשיך ב- **S.U.N.Y. New Paltz N.Y.**
 בשנים 1992-3 התלמד אצל **Paul Chief, N.Y.** ב- 1993 בנה
 בפרדס חנה תנור "אנגמה"

תערוכות יחיד:

2001 - "קליפות", גלריית קסטרה לאמנות, חיפה.
 2000 - "פאקירים", המשכן לאמנויות הבמה, תל-אביב.
 1996 - "שרקיה", גלריה שלוש, 30 תל-אביב.

תערוכות קבוצתיות אחרונות:

2003 - "אלפאח'ורה", גלריה 'חלון פתוח', אום אל פאחם.
 2001 - "הצלחות", הגלריה במכללת חולון, ישראל
 2001 - "כלים שרופים", גלריית עין הוד.
 2000 - "מיתולוגיות", גלריה 'חלון פתוח', אום אל פאחם.
 1999 - "מחול האש", גלריה במכללת תל-חי.
 1998 - התחרות הבינלאומית ה- 5, מינו, יפן
 1998 - "קרמיקה עכשווית בישראל", מוזיאון הארץ, תל-אביב

עבודותיו של **מאיר מוהבן** מאופיינות בקוויהן העגולים. מן הכלים התפוחים שלו עולה תחושה של האנשה. הם בעלי יכולת להכיל, מעין רחם מגוננת. למרות שהכלים נוצרו על אבניים, צורתם לא תמיד סימטרית, ופעמים יש בהם אף גריעה או נגיסה של חומר.

בולט הניגוד החד בין העידון הצורני הגיאומטרי של הכלי ובין הזיגוג האגרסיבי, בעל האופי האורגני שלו. פעמים נראים הכלים שותתי זיגוג או מגירים אגלי גלזורה חומה ומותכת. בטיפול בגלזורה שולטת יד המקרה של השריפה, לא כן בטיפול בעיצוב שפת הכלי, זרימתו והדיאלוג שלו עם הסביבה. התכונות מקרוב בכלים ובטקסטורה העשירה והסמיכה שלהם מגלה דברים שמרחוק לא נראו, או נראו שונים. המספר שלוש מככב בעבודותיו של מוהבן: הכלים הדדניים שלו כאילו מדדים על שלושה "דדים".

צורת סמל האינסוף היא נושא המהדהד אף הוא בעבודות, בעיגוליות החזרתית שלו ובקימוריות הנשית.

מוהבן עובד כאבנית בטמפרטורה של 1320°C, כשריפת עץ הנמשכת 6 ימים תמימים, בתנור מנהרה "אנגמה".

אינה ארואטי, אוצרת

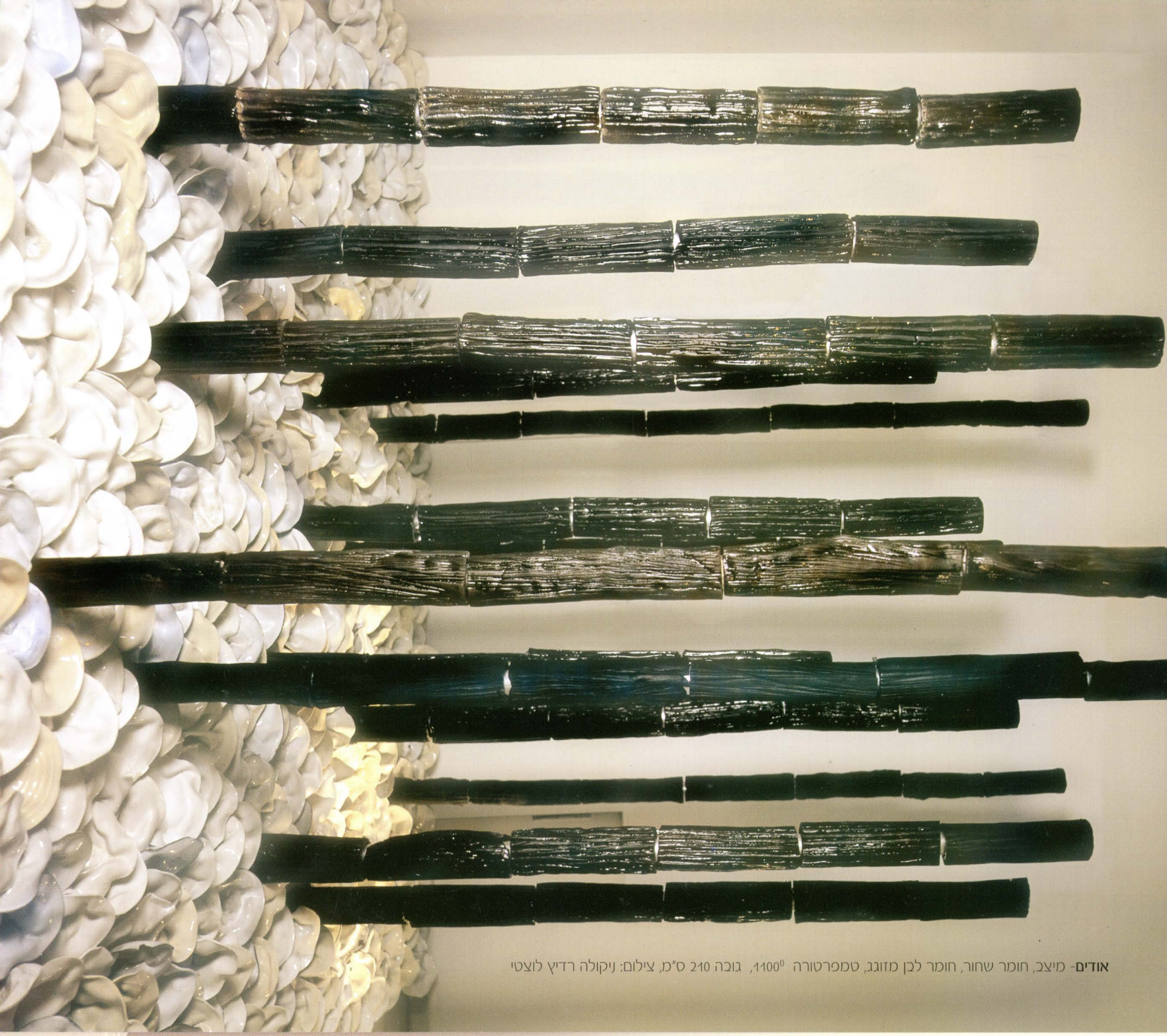

המיצב "אודים" של שלי הררי שואב את השראתו משדרות עצים בנוף אורבני. יער צפוף של גזעי "אודים" דקים ומושחרים, הבנויים מפרקים-מפרקים, נראה כגדמי עצים שחוברו להם יחדיו, ומאזכר קני במבוק אפלים בעלי מפרקים, המנסים לשרוד כנגד הרוח. הגלזורה הבורקת שעל המפרקים השחורים מנצנצת כאגלי גשם שנדמה, שזה עתה היכה בסילואטות של העצים הקרחים הללו. ובכל זאת, למרות שכרירותם, מתמרים הגזעים המפורקים והמחורצים הללו גבוה. למרגלותיהם, בניגוד צבעוני וצורני חריף, מפוזרים להם כצדפות לכנכנות כעין הפנינה, בורקות ומבהיקות - עלעלים פרחוניים, הנדחקים זה מעל זה וכמו מחפשים להם מקום מחיה ביות לגזעים ה"שרופים".

שלי הררי, קדריית ותיקה ומוכרת בארץ ובחו"ל, הציגה תערוכות יחיד במינכן (1962), בניו יורק (1968), ובתערוכות קבוצתיות רבות, מהן בברלין, במוזיאון הארץ ובגלריה אפרת.

אודים - מיצב, חומר שחור, חומר לבן מזוג, סמפרטורה 11000, גובה 210 ס"מ, צילום: ניקולה רדיץ' לוצטי

אוצר ראשי ומנהל אמנותי: מאיר אהרונסון. אוצרת: אינה ארואטי. צילום: רן ארדה. עיצוב גרפי: ברכה אלחסיד-גרומר. דפוס: אלי מאיר